

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. v právní věci žalobce: **AGROTRADE, a. s. (dříve AGT INVEST, a. s.)** se sídlem Lopatecká 13, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2006, č. j. 500/1530/50221/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. října 2009, č. j. 8 Ca 8/2007 - 74,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. října 2009, č. j. 8 Ca 8/2007 - 74 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2006, č. j. 500/1530/50221/06, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, č. j. 41/00H/060347206/06/FMK ze dne 30. 6. 2006 (dále jen „správní orgán I. stupně“). Tímto rozhodnutím byla stěžovateli ve smyslu ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za porušení § 12 odst. 2 citovaného předpisu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud při vydání napadeného rozsudku nevycházel ze zásady zákonnosti, neboť důkazy, které stěžovatel v žalobě napadl,

hodnotil ve prospěch žalovaného a stěžovatelem navržené důkazy neprovedl. Stěžovatel v této souvislosti plně odkázal na rozsáhlou žalobu.

Železniční pražce na místě stavby byly použity v roce 2002, tedy v době, kdy nebyl tento materiál veden v zákoně o odpadech. Naopak byl a je běžně jako stavební materiál používán dodnes. Soud vycházel z § 12 odst. 2 zákona o odpadech, dle kterého lze s odpady nakládat pouze v zařízeních, která jsou k tomu určena. Stavba byla provedena v roce 2002, tedy v době, kdy jakékoliv polemiky o tomto stavebním materiálu jako nebezpečném odpadu nebylo možno předvídat. Městský soud dle stěžovatele posuzuje stavebně technický stav zpětně, což nelze s ohledem na den zabudování tohoto materiálu do stavby a pozdější nepříznivý důsledek tvrdšího ustanovení zákona. Nebyl posouzen vlastní dopad na životní prostředí a ohrožení lidského zdraví, popřípadě limity znečišťování životního prostředí co do konkrétních úkonů, konkrétních mezí a limitů. Podle názoru stěžovatele nenastaly podmínky, pro které je možno věc posoudit jako poškozující zdraví nebo porušující limity poškození životního prostředí. Jakýkoliv negativní vliv na zdraví člověka nebo životní prostředí nebyl prokázán. Úvaha soudu se opírá jen o ustanovení zákona, které říká, že železniční pražce jsou zařazeny do kategorie nebezpečného odpadu.

Soud dále s odkazem na § 12 odst. 2 zákona o odpadech dovozuje, že zákon o odpadech ukládá povinnost uložit odpad pouze v souladu se zákonem a pokud by chtěl žalobce prokázat, že odpad - použité železniční pražce nebezpečné vlastnosti nemají, musel by např. předložit certifikované osvědčení autorizované osoby. Dále soud konstatoval, že stěžovatelem předložený doklad nesplňuje tyto požadavky. Stěžovatel je opačného názoru. Má za to, že znaleckým posudkem prof. Š. a vyjádřením LITOLAB spol. s r. o. zkušební laboratoře byla prokázána u uvedeného materiálu shoda. Soud přistoupil administrativně k posuzování a dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal atestem certifikované osoby opak. Soud tak přechází důkaz stěžovatele a pouhým konstatováním, že se nejedná o certifikovanou osobu, znalecký posudek prof. Š. neuznává jako důkaz. Podle názoru stěžovatele soud porušuje zásadu volného hodnocení důkazů a vylučuje důkaz z nepřípustného administrativního hlediska.

Dle stěžovatele sám předpoklad, že pražce byly napouštěny karcinogenními látkami, nelze použít. S ohledem na měření provedené ECOCHEM, a. s. a závěry této laboratoře, je nutno zabývat se otázkou, jaké byly porušeny zákonné limity a zda došlo k takové skutečnosti, že byly narušeny životy osob a znečištěno životní prostředí. Hranice, která by toto zákonem stanovila, zde není. Soud zde přejímá názor ČIŽP, který není nikterak podložen a to, že došlo k výluhu do pozemku. V tomto případě městský soud používá zákon o odpadech, ve kterém poukazuje na § 12, ve kterém podle jeho úvahy dochází k porušení zákona specifikované Metodickým pokynem z roku 1996. Jakékoliv odkazy v zákoně na limity rozhodné pro posouzení věci, stěžovatel nenašel a odkaz na citovaný metodický pokyn taktéž ne.

K otázce jednání stěžovatele stran naplnění skutkové podstaty správního deliktu se soud nevyjádřil.

V době, kdy byly pražce na stavbu plotu použity, nebyl tento stavební materiál zařazen v katalogu odpadů jako nebezpečný odpad. Stavebník nevěděl a ani nemohl vědět,

že se v roce 2004 stane tento stavební materiál vlivem zařazení do příslušné kategorie nebezpečným odpadem. V době použití pražců tedy nešlo o jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu. Při řízení nebyl prokázán negativní vliv na zdraví osob a ohrožení životního prostředí. Nebyly překročeny zákonem stanovené limity. Dle stěžovatele nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť nebyly překročeny žádné zákonem stanovené limity.

Soud věc míry a výše ohrožení zdůvodňuje na straně č. 5 rozsudku tak, že byl porušen metodický pokyn MŽP uveřejněný ve Zpravodaji č. 8/1996. Soud dále na straně č. 7 rozsudku pouze fabuluje o detoxikaci železničních pražců na pozemku žalobce bez jakéhokoliv důkazního materiálu. Stěžovatel se domnívá, že vzorky měly být odebrány i na pozemku žalobce.

Na straně č. 8 rozsudku soud odmítá námitku stěžovatele, že železniční pražce jako stavební materiál použil jeho právní předchůdce, s odvoláním na prokázanou skutečnost, že společnost AGT INVEST, a. s. byla zapsána 12. 10. 2002. Soud zde zcela pomíjí skutečnost, že jeho právní předchůdce AGT INVEST, a. s. IČ: 26729270, byla obchodní společnost AGT INVEST, s. r. o., IČ:61247057 (tato společnost byla v roce 2002 stavebníkem a zanikla sloučením s AGT INVEST, a. s. dne 31. 3. 2004). Společnost AGT INVEST s. r. o. pořídila použité železniční pražce v roce 1999 jako stavební materiál spolu s nemovitostí na parcele č. 589 a 591/1 v k. ú. Podolí.

Proto nemůže obstát hodnocení soudu o tom, že došlo k porušení zákona, na základě kterého může být udělena sankce. Stěžovatel navrhl rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně dne 6. 6. 2006 zahájil se stěžovatelem správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že na lesním pozemku parc. č. 502/16 k. ú. Jevany, použil nebezpečný odpad kat. č. 17 02 01 * odpadní železniční/kolejové dřevěné pražce (cca 250ks) ke stavbě plotu. Dne 30. 6. 2006 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž uložil stěžovateli ve smyslu § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu ve výši 70 000 Kč, a ve výroku uvedl, že pokuta je konkrétně uložena za porušení povinnosti stanovené § 12 odst. 2 zákona o odpadech, kde je stanoveno, že lze s odpady nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. *„Tuto povinnost porušil subjekt tím, že na lesním pozemku parc. č. 502/16 k. ú. Jevany, použil nebezpečný odpad kat. č. 17 02 01 O/N Dřevo- odpadní železniční/kolejové dřevěné pražce (cca 250ks) ke stavbě plotu.“* Proti rozhodnutí o pokutě se stěžovatel odvolal. Na základě podaného odvolání bylo rozhodnutí změněno tak, že ve výroku rozhodnutí žalovaný vypustil výše citovanou větu a nahradil ji větou: *„Tuto povinnost účastník řízená porušil tím, že od roku 2002 využívá nebezpečný odpad katalogové číslo a název dle Katalogu odpadů č. 17 02 01 O/N Dřevo- odpadní železniční/kolejové dřevěné pražce v množství cca*

250ks tak, že z nich postavil plot mezi pozemky p. č. 502/16 a 502/33 v k. ú. Jevany, aniž by bylo uvedené místo dle zákona o odpadech určeno k nakládání s odpadem.“ Rozhodnutí o odvolání napadl stěžovatel žalobou, kterou městský soud rozsudkem č. j. 8 Ca 8/2007 - 39 ze dne 7. 5. 2008 zamítl. Rozsudek byl na základě kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšším správním soudem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutím č. j. 5 As 72/2008 - 165 ze dne 31. 7. 2009 zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 7. 2009 shledal Nejvyšší správní soud nad rámec kasačních námitek stěžovatele napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud nepostupoval v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., které soudu přikazuje přezkoumat napadené výroky rozhodnutí v mezích všech řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Městskému soudu bylo vytknuto, že se nezabýval namítanými vadami řízení ohledně způsobů získání důkazních prostředků, které byly v daném případě shromážděny žalovaným před zahájením správního řízení, a dále ohledně neúčasti stěžovatele při odběru vzorků, v čemž stěžovatel spatřoval krácení na svých právech.

Dále Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že stěžovatel v žalobě namítal nesprávné právní posouzení použitých pražců jako nebezpečného odpadu, když tvrdil, že v roce 2002 nebyly použité železniční pražce nebezpečným odpadem. Staly se jím až v roce 2004, kdy příloha k zákonu o odpadech stanovila, že bez znalosti obsahu nebezpečných látek, nelze pražce jako stavební materiál použít. Dále namítal, že využití pražců bylo v roce 2002 provedeno v souladu s § 11 odst. 1 zákona o odpadech, a poukázal na skutečnost, že Městský úřad v Říčanech, odbor životního prostředí, dal dne 12. 9. 2005 souhlas s využitím železničních pražců jako odpadu pro stavbu plotu za podmínky, že nebude ohroženo lidské zdraví a životní prostředí. Současně vyžádal prokázat shodu dle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. Stěžovatel v žalobě namítal, že shodu v tomto případě prokázat nelze, neboť shoda se prokazuje pouze u stanovených výrobků a zde jde o druhotné využití materiálu. Stěžovatel tedy nesouhlasil s tím, že použité železniční pražce byly v roce jejich použití ke stavbě plotu odpadem nebezpečným. Tato námitka, jak je patrno ze žaloby, byla stěžejní. Stěžovatel brojil proti uložené pokutě, neboť se domníval, že v rozhodné době (rok 2002) nemohl naplnit skutkovou podstatu deliktu, za nějž mu byla uložena pokuta, protože použité pražce nebyly nebezpečným odpadem.

Městský soud k výše uvedené námitce však v rozsudku ze dne 7. 5. 2008 konstatoval, že „*žalobce ve svém podání nerozporoval, že použité pražce jsou odpadem kategorie nebezpečný. Podával pouze, že do roku 2004 nebylo použití pražců jako stavebního materiálu vyloučeno, teprve roku 2004 pak jejich použití bylo podmíněno znalostí obsahu škodlivin*“.

Městskému soudu bylo dále vytčeno, že bez dalšího převzal závěry žalovaného a shodně s ním uzavřel, že stěžovatel shodu dle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky neprokázal a to i za situace, kdy součástí žalobní námitky bylo tvrzení stěžovatele, že v tomto případě shodu prokazovat nelze, že se nevyjádřil k námitce

využití pražců dle § 11 zákona o odpadech a nedostatečně přezkoumal taktéž námitku plynutí prekluzivní lhůty.

Městský soud o žalobě znovu rozhodl dne 20. 10. 2009 tak, že žalobu zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl i tento druhý rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností. Z obsahu kasační stížnosti vyplývají tvrzené důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před soudem a taktéž nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Kasační stížnost je důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 31. 7. 2009 zavázal městský soud k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na vymezené otázky, které již byly shrnuty výše. Městský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, že městský soud na některé z žalobních námitek stěžovatele opět nereagoval, jiné posoudil pouze z části. Odůvodnění rozsudku je tak ve vztahu k vzneseným žalobním námitkám nedostačující a činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2009, stěžejní žalobní námitkou, jak bylo patrno z obsahu žaloby, byl nesouhlas stěžovatele se závěrem žalovaného o tom, že použité železniční pražce byly nebezpečným odpadem již od roku 2002, jak je mu vytýkáno ve výroku rozhodnutí žalovaného. Z této skutečnosti stěžovatel usuzuje, že v rozhodné době (rok 2002) nemohl naplnit skutkovou podstatu deliktu, za který mu byla uložena pokuta. Obdobné námitky vznesl stěžovatel už v odvolacím řízení, přičemž žalovaný na tyto v odůvodnění rozhodnutí reagoval.

I v nyní podané kasační stížnosti stěžovatel zastává názor, že v době, kdy byly pražce na stavbu plotu použity, nebyl tento materiál zařazen v katalogu odpadů jako nebezpečný odpad. Opětovaně zdůrazňuje, že stavebník nevěděl a ani nemohl vědět, že se v roce 2004 stane tento stavební materiál vlivem zařazení do příslušné kategorie nebezpečným odpadem. V době použití pražců tedy nešlo o jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu. Městský soud dle stěžovatele posuzuje stavebně technický stav zpětně, což nelze s ohledem na den zabudování tohoto materiálu do stavby a pozdější nepříznivý důsledek tvrdšího ustanovení zákona.

Městský soud se v nyní napadeném rozsudku opětovně opomenul vyjádřit k argumentaci stěžovatele o tom, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu, jak je mu v rozhodnutí vytýkáno, tím, že v roce 2002 postavil z pražců plot, neboť v tomto roce pražce nebylo možno za nebezpečný odpad považovat. Městský soud neposuzoval

předmětnou námitku ani poté, co ho k tomu Nejvyšší správní soud zavázal. Stěžovatel, jak je patrné z celé žaloby, brojil proti závěru, že použité železniční pražce byly nebezpečným odpadem v době použití, tzn. zabudování do plotu. Z toho pak usuzuje, že je mu ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty nesprávně vytýkáno, že od roku 2002 využívá nebezpečný odpad.

Městský soud k předmětné žalobní argumentaci konstatoval, že *„žalobce ve svém podání nerozporoval, že použité pražce jsou odpadem kategorie nebezpečný. Podával pouze, že do roku 2004 nebylo použití pražců jako stavebního materiálu vyloučeno. Žalobce byl v průběhu správního řízení informován o tom, že použité železniční pražce jsou nebezpečným odpadem a jako s takovým lze s ním nakládat ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech pouze v zařízeních k tomu určených. Pokud by se stěžovatel chtěl zprostit odpovědnosti, musel by postupovat dle § 6 odst. 4 zákona a prokázat, že odpad nebezpečné vlastnosti nemá, což však neučinil.“*

Z textu žaloby na straně č. 8 je však zřejmé, že stěžovatel rozporoval, že v době použití pražců jako stavebního materiálu, tedy v roce 2002, nebyl tento materiál zařazen pod odpad kategorie nebezpečný. Tak se stalo až v roce 2004, kdy příloha k zákonu o odpadech stanovila, že bez znalosti obsahu nebezpečných látek, nelze pražce jako stavební materiál použít. Stěžovatel z výše uvedeného dovozuje, že v době použití pražců tedy nešlo o jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu. Ve vztahu k výše uvedené námitce městský soud naplnění skutkové podstaty správního deliktu neposuzoval a je tak třeba přisvědčit stěžovateli, který postrádá v odůvodnění rozsudku úvahy soudu o tom, zda se mohl za situace, kdy by železniční pražce nebyly nebezpečným odpadem v době použití (v roce 2002) dopustit správního deliktu tak, jak mu je v rozhodnutí vytýkáno.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že železniční pražce jako stavební materiál použil jeho právní předchůdce. Městský soud při posuzování této námitky dle stěžovatele zcela pominul skutečnost, že právním předchůdcem stěžovatele byla obchodní společnost AGT INVEST, s. r. o., IČ: 61247057, která byla v roce 2002 stavebníkem a zanikla sloučením s AGT INVEST, a. s. dne 31. 3. 2004.

I tato námitka stěžovatele je důvodná.

Jak je patrno z textu žaloby, stěžovatel na straně č. 9 mimo jiné napadl postup žalovaného, který označil za účelové tvrzení stěžovatele ve správním řízení o tom, že předmětné železniční pražce byly již dříve jako stavební materiál použity jeho právním předchůdcem. Tuto skutečnost žalovaný dle stěžovatele neověřoval ani nehodnotil. Stěžovatel v žalobě vyjádřil přesvědčení, že skutečnost, zda pražce již před rokem 2002 sloužily jako stavební materiál, mohla mít na právní posouzení věci podstatný vliv.

Městský soud námitku odmítl, „ *neboť z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze oddíl B, vložka 7916, nutno vzít za prokázané, že obchodní firmy*

AGT INVEST a. s. byla zapsána 12. 10. 2002, celé správní řízení bylo tedy vedeno s touto právnickou osobou, nikoliv s jejím právním předchůdcem.“

Pokud soud uvádí, že společnost stěžovatele existovala již od 12. 10. 2002, lze s ním souhlasit, avšak tato skutečnost nikterak nereaguje na vznesené žalobní námitky. Ze správního spisu je zřejmé, že správní řízení o uložení pokuty bylo zahájeno se stěžovatelem (dne 6. 6. 2006, stěžovateli doručeno 9. 6. 2006), a ve výroku napadeného rozhodnutí je mu vytýkáno, že od srpna 2002 využívá nebezpečný odpad tak, že z nich postavil plot mezi pozemky p. č. 502/16 a 502/33 v k. ú. Jevany, aniž by bylo uvedené místo dle zákona o odpadech určeno k nakládání s odpadem. Stavebníkem v předmětném stavebním řízení byl právní předchůdce stěžovatele, společnost AGT INVEST, s. r. o., jež byla v roce 2002 zapsána v OR stejně jako společnost stěžovatele. Stěžovatel po soudu požadoval, aby vyhodnotil, zda využití pražců před rokem 2002 jako stavebního materiálu může být způsobilé ovlivnit výrok o uložení pokuty. Tímto se však městský soud nezabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na názoru, že vzorky měly být odebrány i na pozemku stěžovatele. Obdobnou argumentaci obsahovala též žaloba. Městský soud k námitce uvedl, že pokud měly být dle stěžovatele odebrány vzorky taktéž z jeho pozemku, „vyvstává domněnka, zda na této straně nebyly použité železniční pražce detoxikovány.“ Ani tento závěr soudu není způsobilý bližšího přezkumu. Z čeho soud dovozuje případnou detoxikaci pražců na pozemku stěžovatele není zřejmé. Námitka stěžovatele, že soud míru a výši ohrožení zdůvodňuje na straně č. 5 rozsudku tak, že byl porušen metodický pokyn MŽP uveřejněný ve Zpravodaji č. 8/1996, není důvodná, neboť na straně č. 5 rozsudku městský soud rekapituloval obsah spisu a nehodnotil míru ohrožení životního prostředí.

Obdobně se městský soud nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou nutnosti účasti stěžovatele při odběrech vzorků na sousedním pozemku ačkoliv byl k tomu Nejvyšším správním soudem zavázán. Městský soud se v této souvislosti omezil na vyslovení názoru, dle kterého, „při odběrech vzorků nebyla účast žalobce nutná“. Z odůvodnění rozsudku není zřejmé, zda tento závěr městský soud dovodil z odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Z této městský soud odcitoval níže uvedené: „Pravdou je, že právo na kontradiktorní řízení nemá absolutní charakter a jeho rozsah se může lišit zejména v závislostech na zvláštnostech daného řízení. V některých případech, jejichž okolnosti byly velmi specifické, totiž ESLP dospěl k závěru, že neposkytnutí určitého důkazu a nemožnost se k němu vyjádřit, nebyly v rozporu se zásadou spravedlivého procesu, neboť měl za to, že taková možnost by neměla vliv na výsledek sporu, nebo že zvolené právní řešení nedávalo žádný prostor pro další diskusi.“

Z výše uvedené citace není zdejšímu soudu zřejmé, zda takto městský soud reagoval na žalobní námitku stěžovatele ohledně způsobu získání důkazů ve správním řízení, kdy stěžovatel v žalobě vyjádřil zásadní nesouhlas s postupem žalovaného, který si opatřil všechny důkazní prostředky z jiného správního řízení, nebo zda tímto městský soud odůvodnil svůj závěr o tom, že účast stěžovatele nebyla při odběrech vzorků nutná. Stěžovatel však v žalobě nenamítal, že by mu bylo odepřeno právo se k provedeným

důkazům v předmětné správním řízení vyjádřit, namítal pouze způsob, jakým byly důkazní prostředky opatřeny. Ze zahájení správního řízení i z usnesení č. j. 41/OOH/0603472.04/06/PMK ze dne 6. 6. 2006 je naopak patrné, že stěžovatel byl s důkazy seznámen v době zahájení správního řízení a byla mu dána lhůta k tomu, aby se k těmto před vydáním rozhodnutí vyjádřil, což však neučinil.

Stěžovatel dále brojí proti postupu soudu, který vyloučil důkazy - znalecký posudek prof. Š. a vyjádření LITOLAB spol. s r. o. zkušební laboratoře z nepřípustného administrativního hlediska. Dle stěžovatele tak byla porušena zásada volného hodnocení důkazů.

S názorem stěžovatele nelze souhlasit. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že městský soud stěžovatelem zmiňované důkazy neodmítl jako důkaz, nýbrž tyto hodnotil, avšak dospěl k jiným závěrům, než stěžovatel. Na straně č. 8 rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatelem předložené posudky nebezpečné vlastnosti u posuzovaného odpadu nikdy nevyloučily, naopak prokázaly přítomnost (ne množství) různých perzistentních látek, které odpovídají chemickým látkám a prostředkům, kterým se pražce v minulosti impregnovaly a které byly vyrobeny na bázi černouhelného dehtu. V tomto případě byly identifikovány některé polycyklické aromatické uhlovodíky, které mají mutagenní nebo karcinogenní vlastnosti a činí odpad nebezpečným. (viz příloha č. 5 k zákonu o odpadech). Zároveň k těmto dokladům městský soud uvedl, že tyto jsou pro účely zproštění odpovědnosti stěžovatele ve smyslu § 6 odst. 4 zákona o odpadech nedostačující.

S názorem soudu lze souhlasit, neboť osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadů (§ 9 zákona o odpadech) je možné vydat pouze v případech, kdy posuzovaný odpad nemá nebezpečné vlastnosti, což důkazy předložené stěžovatelem neprokázaly, a dále osvědčení musí vydat osoba pověřená k hodnocení nebezpečných vlastností odpadu dle § 9 zákona o odpadech. Předložený znalecký posudek ani vyjádření společnosti LITOLAB, spol. s r. o. výše uvedená kritéria nesplňují.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, dle kterého předložený znalecký posudek prof. Š. a vyjádření společnosti LITOLAB spol. s r.o. nejsou důkazy prokazující shodu, na základě které by bylo možné železniční pražce použít jako stavební materiál.

Námitce stěžovatele nelze přisvědčit, neboť městský soud napadený závěr neučinil. Neposuzoval, zda lze výše uvedenými důkazy prokázat shodu dle § 12 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, neboť stěžovatel takovou námitku v žalobě nevznesl. V žalobě stěžovatel namítal, že v případě použitých železničních pražců shodu prokazovat nelze, neboť shoda se prokazuje pouze u stanovených výrobků a zde jde o druhotné využití materiálu. Městský soud se v intencích předmětné žalobní námitky zabýval pouze tím, zda v daném případě shodu posuzovat lze, nikoli tím, zda důkazy doložené žalobcem splňují kritéria prohlášení o shodě.

Pokud stěžovatel namítá, že v řízení nebyl prokázán negativní vliv na zdraví osob a ohrožení životního prostředí, neboť nebyly překročeny zákonem stanovené limity, pak tento důvod nebyl v řízení před městským soudem uplatněn, ačkoliv tak stěžovatel učinit

mohl. Takovou argumentaci v žalobě stěžovatel nevznesl. Odkaz na jeho námitky v odvolacím řízení uvedený v žalobě nelze považovat za řádně vznesenou žalobní námitku. V takovém případě pak stěžovatel nemůže městskému soudu účinně vytýkat, že neposoudil vlastní dopad na životní prostředí a ohrožení lidského zdraví, popřípadě limity znečišťování životního prostředí co do konkrétních úkonů, konkrétních mezí a limitů. Městskému soudu nepřísluší žalobou napadené rozhodnutí zkoumat nad rámec vznesených žalobních námitek. Tato jeho námitka je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti nepřípustná.

Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že stěžovatel byl pokutován podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech za porušení § 12 odst. 2 citovaného zákona.

Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.

Dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Fyzická či právnická osoba se správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech dopustí již tím, že nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých je nakládání s odpady zakázáno nebo v zařízeních, kde není nakládání s odpady povoleno. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu není nezbytně nutné, aby bylo ohrožováno lidské zdraví či životní prostředí, případně aby byly překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy. K případnému ohrožení životního prostředí, a k míře jeho poškození bude přihlédnuto při stanovení výše pokuty (§ 67 odst. 2 zákona o odpadech). Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, který se domnívá, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť nebyly překročeny žádné zákonem stanovené limity.

Obdobně judikoval městský soud v rozsudku č. j. 9 Ca 184/2007 - 28 ze dne 31. 7. 2007, dle kterého *„skutková podstata správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, nespočívá v ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž v převzetí odpadu osobou, která k tomu není podle § 12 odst. 3 citovaného zákona oprávněna pro nedostatek vybavení zařízením k využití či odstranění odpadu. Tyto znaky skutkové podstaty správního deliktu samy o sobě vyjadřují možnost ohrožení životního prostředí. Provozovatel odpadu se tedy nemůže sankční odpovědnosti zprostit odkazem na to, že shromažďováním odpadu nedošlo k ohrožení či k poškození životního prostředí a takovou okolnost z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není třeba dokazovat.“*

Nejvyšší správní soud tak dochází k závěru, že výše vytýkané vady způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Městský soud přezkoumá rozhodnutí žalovaného v rozsahu všech uplatněných žalobních námitek.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu